

ESOTERISK ANTROPOLOGI

FJÄRDE ROTRASEN – ATLANTIDERNÄ: DEL ETT

Allmänt om atlantiderna

Atlantis var fjärde rotrasens kontinent. Den sträckte sig ursprungligen från en punkt strax öster om Island till ungefär det nuvarande Rio de Janeiro, omfattande Texas, Mexikanska golfen, södra och östra Förenta staterna, Labrador och området därifrån till Irland, Skottland och en liten del av norra England. Den nådde också från Brasilien till afrikanska Guldkusten.

För omkring 800 000 år sedan inträffade den första av en rad förhärjande katastrofer, vilka till sist skulle fullständigt utplåna Atlantis. I denna första katastrof sänktes mycket av kontinentens nordliga delar, och även de återstående södra delarna blev starkt sönderslitna. Den växande amerikanska kontinenten skildes med ett gap från återstoden av Atlantis, som då upptog större delen av atlantbäckenet, från omkring 50 graders nordlig bredd till några grader söder om ekvatorn. Betydande landhöjningar och -sänkningar skedde även i andra delar av världen.

För omkring 200 000 år sedan inträffade en andra katastrof. Denna var av mindre omfattning än den första, och vissa källor nämner den inte alls. Återstoden av kontinenten delades nu i två öar, den större Nordön, *Ruta*, och den mindre Sydön, *Daitya*. Det som skulle bli Nord- och Sydamerika skildes åt. Egypten hamnade under vattnet, och Skandinaviska ön blev en halvö och anknöts till det framtida Europa.

År 75 025 fvt inträffade en oerhörd konvulsion. Sydön *Daitya* försvann nästan helt. Nordön *Ruta* minskades till den jämförelsevis lilla ön Poseidonis ungefär mitt i Atlanten. Kontinenterna hade därefter i stort sett sitt nuvarande utseende, med undantag för att Brittiska öarna alltjämt hängde samman med europeiska fastlandet, Östersjön ännu inte fanns och Sahara alltjämt var hav.

År 9564 fvt inträffade den fjärde och slutgiltiga katastrofen. Sista återstoden av Atlantis, ön Poseidonis, försvann i havets djup.

Många andra smärre katastrofer inträffade även.

De invigda konungarna och prästerna, som följde den goda lagen, underrättades i förväg om de annalkande omvälvningarna. Envar av dessa invigda blev ett centrum för profetiska varningar och till sist ledare för en skara kolonister, som utvandrade från de blivande katastrofområdena till säkra och i förväg iordningställda platser.

Tibets särställning i den esoteriska traditionen beror på att det högst belägna området på jorden naturligt nog utsågs till den viktigaste tillflyktsorten, dit bibliotek, arkiv och annat värdefullt fraktades i god tid före katastroferna. Städer byggdes såväl ovan som under jord att hysa både föremål och levande varelser.

Fjärde rotrasens bildande inleddes för c:a 12 miljoner år sedan

Den atlantiska rotrasen utvecklade efter hand sju underraser:

- (1) rmoahal
- (2) tlavatli
- (3) toltekerna
- (4) turanerna
- (5) ursemiterna
- (6) sumererna
- (7) mongolerna

De första två namnen, rmoahal och tlavatli, är respektive rasers självbeteckningar. De övriga namnen är historiska benämningar på sentida ättlingar av de ursprungliga underraser-
na. De mest betydande underrasererna var den tredje, toltékerna; den femte, ursemiterna; och den sjunde, mongolerna. Fjärde rotrasens hudfärg genomgick under miljoner år en förvandling från rmoahals svarta och tlavatlis rödbruna till toltékernas röda, turanernas gula, ursemiternas och sumerernas gulvita till mongolernas återigen gula hudfärg.

Ur en gren av femte underrasen, ursemiterna, skapade manun femte rotrasen för 100 000 år sedan. För nästan exakt 82 000 år sedan ledde han denna rotras ut ur Atlantis.

Rmoahal

Nästan omedelbart efter att flammans herrar ankommit till jorden, började vår nya planetregering planera grundandet av den nya, den fjärde rotrasen. I enlighet med dessa planer utvalde fjärde rotrasens manu välutvecklade individer av den sjunde underrasen, dem som hade små och täta organismer. Dessa förde han undan till ett eget landområde och tillsade dem att inte beblanda sig med andra. När dessa sedan förökade sig uteslutande inom den egna gruppen, ordnade han så att de lämpliga monaderna inkarnerade i de nya organismer som erbjöds. Detta förfarande upprepades flera gånger, så att ett antal stammar bildades. Dessa fick inte blanda sig med de övriga lemurierna men väl med varandra, så att nya undertyper uppstod. Det blev ett långvarigt experimenterade, och manun själv och hans övermänskliga medarbetare inkarnerade själva i sin nya ras, både för att leda den effektivare och för att förbättra och fixera rastypen. Därmed utprovade han ett förfarande, som skulle tillämpas också vid bildandet av femte rotrasen.

Fjärde rotrasens manu var en individ som blivit 45-jag på Venus och som tillhörde den grupp som åtföljde flammans herrar därifrån.

Tidigare nämndes att ett antal invigda och deras lärjungar hade inkarnerat i den lemuriska sjätte underrasen och att de hade mycket förbättrat denna underraser. Också denna gren av sjätte underrasen använde nu manu för sina syften, införlivade den med den nya rotras han höll på att bilda och lät högre stående individer även fortsättningsvis inkarnera i den. Följden av allt detta arbete blev att ett jämförelsevis stort antal utvecklade väsen kunde inkarnera i denna nya gren av mänskligheten.

Slutligen avskilde manu den grupp tillhörande lemuriska sjunde underrasen som högt utvecklade venusianska monader förbättrat genom att inkarnera i den. Denna grupp avsåg han bilda kärnan till den första underrasen, rmoahal. Till en början inkarnerade endast denna grupp av venusianska invigda och deras lärjungar i dessa kroppar, alltså inga människomonader från mánkedjan eller vår kedja.

Manu lät sin nya ras bosätta sig i det land som nu är Ashanti och västra Nigeria, vilket då var en nordvästlig landtunga från den stora ö som omfattade nuvarande Sydafrika och delar av Västafrika. Kolonin skyddades i många generationer för inblandning av lägre rastyper och ökade i antal, tills den var redo att mottaga den nya impuls för fysisk ärftlighet som manu skulle ge den.

Manu hade uteslutit den blå färgen från sitt folks hud. Hudfärgen övergick från purpur till rött och genom inblandning av den gråvita från lemuriska sjunde underrasen erhöll rmoahal en svart hudfärg som vi i dag skulle kalla fullt mänsklig.

Manu ägnade omkring en miljon år att befästa rastypen. Ett oerhört arbete och besvär lade han ned på att erhålla en typ, som han kunde godkänna. Därmed kunde han sägas ha definitivt grundlagt rasen och inkarnerade själv i den jämte sina medarbetare. Manun till en rotras är i ordets exakta bemärkelse dess förfader.

Manus omedelbara ättlingar kunde dock inte särskilt väl upprätthålla typen, även om de representerade klara förbättringar i jämförelse med den omgivande befolkningen. De var kortare till växten än denna, men hade alltså ett svagt utvecklat nervsystem, och emotional-

höljet var oformligt. Manu själv formade sin organism och sitt eterhölje efter emotional- och mentalhöljerna.

Det dröjde många generationer, innan den unga atlantidiska rasen tog sin egen kontinent Atlantis i besittning. Men sedan den väl gjort detta, började kontingenter av monader strömma in från tillståndet mellan kedjorna för att inkarnera i fjärde rotrasens kroppar. Även monader, som kausaliserat i vårt sjuklots tredje eon, inkarnerade i fjärde rotrasen.

Rmoahal, första underrasen, uppstod under tiden för fem till fyra miljoner år sedan. Mycket av Lemurien återstod då alltjämt, och Atlantis hade inte nått sin största storlek. Rmoahal föddes på en plats, som låg på ungefär 7 graders nordlig bredd och 5 graders västlig längd, i nuvarande Liberia. Det var ett hett, fuktigt land, med väldiga, numera utdöda djur levande i träskan och skogarna.

Rmoahal var först brunsvart till färgen och nådde en kroppslängd av tre till fyra meter men blev allt kortare allteftersom seklerna förrann. De flyttade med tiden till Atlantis' sydkust, där de kämpade mot lemurier av sjätte och sjunde underraserna. En del av dem blandade sig med lemurierna. Andra trängde till kontinentens yttersta nordöstligaste uddar, gränsande till Island. Där fick de med tiden allt ljusare hudfärg och var för c:a en miljon år sedan riktigt ljusa. Denna deras bosättning i dessa nordliga länder var inte obruten, ty med jämna mellanrum drevs de söderut av landisen, när istider inträffade.

Rmoahal var de första barnen av den nya rasen, och de var länge liksom barn, oförmögna att själva bilda någon stat eller utforma en civilisation, och de nådde aldrig så högt som de lemuriska sjätte och sjunde underraserna. De styrdes därför av manu själv eller någon annan hög invigd. Med tiden kom härskaren att betraktas som en gud. Människorna hade vissa överfysiska förmågor, klärvoajans och klärådiens av enklare slag. De hade en religion som, ehuru föga filosofisk, hade många ädla drag. I en senare tid förvandlades denna tro till ett slags ankult. Konst och vetenskap var hos rmoahal av grövsta och enklaste slag.

Tlavatli

Andra underrasen, tlavatli, uppstod på en ö utanför Atlantis' västkust. Därifrån spred den sig tvärs över kontinenten och trängde efter hand norrut mot kusten vettande mot Grönland.

Tlavatli var rödbruna till färgen, starka och härdiga men inte så långa som rmoahal. De bosatte sig huvudsakligen i de bergsländer som senare skulle bli ön Poseidonis.

Deras stammar eller nationer styrdes av hövdingar eller kungar, som gillades av folket därför att de var de starkaste eller största krigarna. De byggde med tiden ett mäktigt rike, som nominellt styrdes av en kung, ehuru den verkliga makten låg hos stamhövdingarna.

Kolonister av tlavatlirasen spred sig ut åt alla håll. En blandning av denna ras och den senare uppkomna tredje underrasen, toltekerna, bosatte sig på de västliga öar som sedan skulle ingå i den amerikanska dubbelkontinenten. Detta blandfolk nådde också kusterna längst i söder, där Rio de Janeiro nu ligger. Andra tlavatikolonister intog östkusten av den skandinaviska ön, medan åter andra nådde ända bort till Indien, där de blandade sig med de inhemska lemurierna och bildade den dravidiska rasen.

Senare bosatte sig tlavatli i södra Sydamerika, varför patagonierna troligen är avsläkt med dem.

Lämningar av denna ras har påträffats i kvartära lager i Mellaneuropa, och den långskalliga crogmagnonmänniskan kan ses som representativ för den i dess nedgång. De enda någotsånär renrasiga ättlingarna av tlavatli är vissa av de bruna indianerna i Sydamerika. Burmeser och thailändare är blandfolk av tlavatli och femte rotrasen, arierna.

Tlavatli ärvde den traditionella vördnaden för och dyrkan av manun men lärdes av sina invigda lärare och ledare att erkänna ett högsta väsen, vars sinnebild var solen. De utvecklade därför ett slags solkult och använde för detta ändamål höjder i landskapet, där de uppförde stencirklar och upprättstående monoliter. Båda dessa symboliserade solens årliga vandring

och tjänade också astronomiska syften, därigenom att man stående på högaltaret kunde se solen gå upp vid vintersolståndet bakom en av monoliterna och vid vårdagjämningen bakom en annan och så vidare året igenom. Stencirklarna användes för mer invecklade astronomiska beräkningar och iakttagelser.

Manun lät i tlavatli inkarnera vissa monader som kausaliserat på klot 4 i månkedjans fjärde och femte eoner (de som Laurency kallar äldsta åldersgruppens första och andra klasser).

Toltekerna

Den tredje underrasen, toltekerna, uppstod nära Atlantis' västkust, på omkring 30 graders nordlig bredd. De upptog hela det omgivande landet och mycket av västkusten. Senare utbredde de sig över hela kontinenten, och det imperium de bildade behärskade en tid nästan hela världen från huvudstaden på östkusten.

Toltekerna var rödbruna till färgen, rödare eller mer kopparfärgade än tlavatli. De tre första atlantiska underraserna har kallats de röda och de fyra senare de gula.

Toltekerna var i början långa, i medeltal 240 cm men minskade senare till kroppslängder som i dag anses normala. Typen var en förbättring mot de två tidigare underraserna. Den företedde skarpskurna och väl markerade drag.

Toltekerna var det mest livskraftiga, framstående och samhällsbyggande av de atlantiska folken, och de regerade hela kontinenten i tusentals år med stor materiell makt och härlighet. Så dominanta och vitala var de, att de blandfolk, som uppstod med senare underraser, väsentligen förblev tolteker. Vi finner dem faktiskt hundratusentals år senare härska i Mexiko och Peru, långt innan deras förfallna avkomlingar besegrades av de härdigare aztekerna norrifrån.

I början var de uppdelade i en mängd självständiga småriken, som låg i krig med varandra och med rmoahal i söder. För omkring en miljon år sedan och efter stora krig gick smårikerna samman i en stor förbundsstat ledd av en kejsare.

Den andre av dessa kejsare var manun i inkarnation. Han grundlade huvudstaden, De Gyllene Portarnas Stad, den första av många städer med detta namn. Han ombesörjde även inkarnation av ett antal monader med fullständigt kausalhölje vilka kausaliserat på klot 4 i fjärde och femte eonerna. (Det är dessa monadgrupper, som Laurency kallar första åldersgruppens första och andra klasser.)

I kraft av sin stora överlägsenhet var toltekerna en tid den härskande rasen och underkuvade hela den övriga världen. Folkets stora flertal var inte av toltekiskt blod. Också i huvudstaden var endast adeln och medelklassen renrasiga tolteker, de lägre klasserna av blandad härkomst, många före detta krigsfångar.

Vid denna tid anlände också en grupp av "tjänarna", vilken i framtiden skulle arbeta nära planethierarkin. Vissa av dessa öronmärktes genast av femte rotrasens manu, Vaivasvata Manu, att ingå i hans framtida grupp av arbetare. Detta är förklaringen till att Blavatsky omtalar att femte rotrasen grundades för en miljon år sedan, fastän det var först för 82 000 år sedan.

Den nyssnämnda gruppen tjänare bildade senare en grupp som stadigt inkarnerade med ett intervall av 1200 till 1000 år. I denna grupp ingick två individer som senare skulle bli 45-jag, de två så kallade engelska mästarna, som i sina mest kända inkarnationer var Sir Thomas More respektive Thomas Vaughan.

Den andra gruppen, som inkarnerar med 700 års intervaller, anlände inte till jorden förrän 400 000 år senare.

I tusentals år härskade den gudomliga dynastin över Atlantis, öarna i väster och södra delen av det land som låg i öster. Vanligen ärvdes makten från far till son, varvid dynastin vid behov rekryterades ur de invigdas krets.

Detta var toltekernas guldålder, då härskarna styrde i enlighet med planethierarkins vilja. Styret var rättvist och välvilligt. Konst och vetenskap odlades och nådde med esoteriska kun-

skapers bistånd oerhörda resultat. Religionens tro och rit var alltjämt förhållandevis rena. Detta var Atlantis på sin middagshöjd.

Efter omkring 100 000 år av en dylik guldålder började riket förfalla. Många av lyd-konungarna, liksom många av prästerna och folket, började använda sina förmågor för personlig upphöjelse, vinning och makt, till men för sina fiender och i allmänhet för allehanda själviska och onda syften. Därmed urartade de esoteriska kunskaperna i trolldom och brytning med hierarkin.

Det är detta slags vanhelgande av esoteriken som utgör den svarta magin, och denna grep snabbt omkring sig. Sedan den högre, andliga ledningen dragits tillbaka, gjorde sig det emotionala begäret alltmer gällande. Detta var bestämt att nå sin höjdpunkt i denna, den fjärde rotrasen, den emotionala rotrasen.

Begäret, brutaliteten och förvildningen ökade och den djuriska naturen framträdde i sina mest perversa uttryck. När den svarta konstens anhängare till sist kände sig nog starka, gjorde de uppror och satte upp en motkejsare. Denne svarte kejsare lyckades efter många och hårda strider besegra den vite kejsaren och fördriva honom från hans huvudstad, De Gyllene Portarnas Stad, och själv uppstiga på tronen.

Den vite kejsaren flydde norrut till den provins som låg närmast söder om de norra bergsområdena. Där inrättade han sig i provinshuvudstaden. Men allt fler av hans undersåtar avföll och gick över till fienderna, som inte heller var ense sinsemellan utan bekämpade varandra, varvid de även använde svart magi. Därmed har vi kommit till c:a 850 000 år före vår tid.

Den vite kejsaren i norr liksom de invigda prästerna hade länge varit fullt på det klara med att väldiga katastrofer skulle komma. Envar av dessa individer blev ett centrum för profetiska varningar och till sist en ledare för en skara utvandrare. Utvandrarerna blev hatade av de allt fler svartmagikerna, och de blev med tiden tvungna att gå ombord på sina fartyg nattetid.

Omkring 800 000 år före vår tid inträffade den första stora katastrofen. Kontinenten blev fruktansvärt sönderslagen. Hela provinser ödelades av väldiga översvämningar, och De Gyllene Portarnas Stad förstördes. Därmed föll den svarte kejsaren och hans dynasti.

Den ohyggliga katastrofen väckte många till besinning, och den svarta magin blev mindre utbredd. Detta var emellertid endast tillfälligt, och under Atlantis hela återstående tillvaro var den allmänna tendensen att svartkonsten gjorde sig allt mer gällande. De Gyllene Portarnas Stad byggdes upp på nytt.

Kontingenter av monader fortsatte att strömma in. Kontingenterna skildes åt framför allt genom individernas olika kausaliseringssätt, vilka medför olika långa intervaller mellan inkarnationerna. De olika ordningarna och klasserna av månmänniskor hölls också i sär.

Den första kontingenten av 700-årsgruppen började inkarnera för omkring 600 000 år sedan. Den inkarnerade i tlatatlirasen, som efter den stora katastrofen hade fredligt införlivats med det totekiska imperiet. I tlatatli inkarnerade även sådana senare synnerligen framstående individer som Mars och Merkurius.

Ungefär samtidigt ordnade planetregeringen för inkarnation av en särskild, mindre grupp av människomonader, vilka kausaliserat på Venus och sedan åtföljt flammans herrar till Jorden. De var flammans herrar djupt tillgivna, då de före kausaliseringen varit deras sällskapsdjur. De tillhörde alla antingen första eller andra strålen.

En annan liten grupp, som tidigare inkarnerat i tredje eonen, hade skickats till klot 5 för specialbehandling inför bildandet av femte rotrasen och kom nu tillbaka därifrån. Detta förklarar Blavatskys uppgift om monader som kom in från "Merkurius", ty klot 5 i vår kedja kallas Merkurius.

Vid denna tid bildade 1200- och 700-årsgrupperna det som har kallats "klanen" och som alltsedan dess vanligen hållits ihop, alltså inkarnerat samfällt. Hela klanen inkarnerade tillsammans i De Gyllene Portarnas Stad. Den inkarnerade i grupp, när Mars var kejsare, och likaledes i Peru, när han var kung. Den inkarnerade sedan i femte rotrasen på Centralasiatiska

fastlandet nära Vita Ön under manu och i andra och tredje underrasererna vid deras begynnelse och under deras vandringar. Teosofiska samfundet blev under Blavatskys och Olcotts ledning ännu en mötesplats för klanen.

Omkring 220 000 fvt var Mars kejsare i De Gyllene Portarnas Stad med titeln gudomlig härskare övertagen från äldre dagars invigda. Merkurius var överstepräst. Dessa två framträder sedan gång efter annan i historien, alltid tillsammans, Mars som härskare och Merkurius som lärare och präst. Mars syntes alltid vara man, medan Merkurius ibland var kvinna.

Det var i vid detta tillfälle av gruppinkarnation, som Ulysses vid ett överfall räddade Mars' son Vajra till livet men offrade sitt eget. När Ulysses låg döende, sade Mars till honom: "Vid det blod som utgöts för mig och min son skall bandet mellan oss aldrig slitas. Drag hädan i frid, du trogne tjänare och vän." Detta band blev sedan bandet mellan mästare och lärjunge, för alltid oslitligt. Mars är i dag 44-jaget M. Vajra blev H. P. Blavatsky och Ulysses blev överste Henry Steel Olcott, som tillsammans med Blavatsky grundade teosofiska samfundet. De som undrar över de redskap planethierarkins medlemmar väljer bland människorna och varför, eller rent av tror sig kunna träffa bättre val än planethierarkin, har här något att begrundas.

Toltekerna utvandrade huvudsakligen västerut, spred sig och blomstrade i det som nu är Nord- och Sydamerika. Det peruanska imperiet för omkring 14 000 år sedan kan betraktas som en traditionell men svag återklang av toltekernas guldålder på den atlantiska moderkontinenten. Den bästa representanten för toltekerna i dag är den genomsnittlige indianen i Nord- eller Sydamerika, men han kan naturligtvis inte jämföras med tolteken, då denne stod som högst.

För omkring 400 000 år sedan anlände till Egypten en grupp invigda tillhörande en toltekisk mysterieskola. De hade utvandrat från Atlantis på grund av den svarta magins utbredning i hemlandet. Egypten var då alltjämt isolerat och glest befolkat, och landet lämpade sig därför som fristad och koloni. Den från Atlantis till Egypten flyttade mysterieskolan fanns och verkade sedan i Egypten i nästan 200 000 år.

För omkring 210 000 år sedan grundade planethierarkin Egyptens första "gudomliga" dynasti och ett imperium. I samband därmed såg hierarkin till att befolka landet och kallade därför stora skaror av toltekiska invandrare från Atlantis, vilka blandade sig med landets äldre invånare.

Någon gång mellan denna tid och tiden för Egyptens översvämning c:a tio tusen år senare byggdes de två stora pyramiderna vid Gize, för att utgöra dels permanenta invigningssalar, dels skattkammrar, dels kraftgeneratorer inför översvämningen, vilken de invigda visste skola komma. Vid uppförandet av pyramiderna använde man ockulta krafter. Många tusen år senare skulle farao Keops sätta sitt namn på den största pyramiden och farao Kefren sitt på den andra.

För omkring 200 000 år sedan översvämmades Egypten och stod länge under vatten. När landet på nytt höjde sig ur vattnet, befolkades det av ättlingarna till de förra inbyggarna, vilka tagit sin tillflykt till de etiopiska bergen. Det kom även nya vågor av atlantiska kolonister från olika delar av världen. Särskilt anmärkningsvärd var invandringen av den sjätte underrasen, som senare skulle bli känd som sumererna. Denna ras bidrog till att modifiera den egyptiska typen. Detta var tiden för den andra gudomliga dynastin i Egypten.

Det var den svarta magins fortsatta utbredning, som medförde den andra stora katastrofen, vilken inträffade c:a år 200 000 före vår tid och. Det var då Atlantis styckades upp i de två öarna Ruta och Daitya.

Under skedet 200 000 till 100 000 före vår tid blomstrade Atlantis' folk, byggde upp en mäktig men alltför yppig civilisation. De Gyllene Portarnas Stad var åter huvudstad, en toltekisk dynasti innehade ånyo makten över en stor del av nordön Ruta. Också denna dynasti var hemfallen åt den svarta magin.

Det måste emellertid framhållas att det under hela den tid som återstod av den atlantiska epoken, fram till Poseidonis' undergång år 9564 före vår tideräkning, alltid fanns någon invid, kejsare, kung eller annan auktoritativ ledare, som erkände den Goda Lagen och höll stånd mot svartmagikerna i någon del av den atlantiska övärlden. Därmed kunde den stadigt krympande minoriteten av dem som var hierarkin trogna, de så kallade vita, bli undervisade i lagenliga syn- och levnadssätt. Mot slutet av denna epok utsågs vanligen den vite konungen eller kejsaren av det högre prästerskapet, vilka var inkarnerade medlemmar av planethierarkin.

Det förekom att medlemmar av klanen (tjänarnas monadgrupp) föddes in i släkter, som var hemfallna åt den svarta konsten och då själva drogs in i denna fördärliga verksamhet. Somliga av dessa människor lyckades bryta sig loss, medan det gick sämre för andra.

För ungefär 100 000 år sedan kom det till ett avgörande. En vit kejsare härskade i den gyllene staden, och Mars var en av hans härförare. Ett omfattande uppror bröt ut, lett av Oduarpa, en man med mycken ond kunskap. Oduarpa, en det Mörka Ansiktets Herre, hade omgivit sig med "Pans rike", en stor skara halvt mänskliga, halvt djuriska varelser, förebilder till de grekiska satyrerna. I egenskap av Midnattsolens Kejsare samlade Oduarpa en väldig här. Han införde en religion med sig själv som den högste avguden, en kult som tillgodosåg människornas värsta djuriska begär. Mot invigningens grotta av Ljus satte Oduarpa upp Panmysteriernas mörka grotta i en håla djupt nere i jordens innandöme.

Oduarpa, slug och äregirig, stod i spetsen för Federationen av i utkanterna liggande riken, som hade rest sig mot den vite kejsaren. Genom sin pakt med underjordens härskare hade han på ett onaturligt sätt kunnat förlänga sitt liv och omkring sin kropp materialiserat ett metallhölje som ett ogenomträngligt pansar. Med hjälp av sina svartmagiska riter hade Oduarpa folket i ett stadigt grepp, och han skaffade sig makt även över de undermänskliga rikena. Han hade en livvakt av magiska djur, begärsformer som han fysikaliserat, och dessa brukade han sätta in mot sina fiender i drabbningarna. De stred med tänder, näbbar och klor, spred panik i motståndarnas led och slukade de stupades kroppar.

Det avgörande slaget mellan Oduarpas och den vite kejsarens styrkor stod framför huvudstadens gyllene portar. Oduarpa dräpte själv Mars och lät sina vederstyggliga djur slita Mars' hustru i stycken. Den individ, som var Mars' hustru, blev i vår tid Annie Besant.

Oduarpa utropade sig till kejsare över De Gyllene Portarnas Stad. Det var en självupphöjelse som inte skulle vara länge, ty femte rotrasens manu, Vaivasvata samlade en väldig här, angrep och förgjorde de svartmagiska Pan-varelserna, rev upp Oduarpas armeer och dräpte Oduarpa själv.

Därefter styrdes Staden på nytt av vita kejsare en tid. Men sakta vann ondskan ny makt, växte sig allt starkare, tills Oduarpa kunde återkomma i ny inkarnation. Han bekrigade de vita styrkorna, besegrade dem och satte sig ånyo på tronen. Då uttalade planethärskaressens domens ord, som i *Den Gamla Kommentaren* återges så: "*Den Store Konungen av det Bländande Ansiktet (den vite kejsaren) sänder bud till sina bröder hövdingarna: 'Gören Eder beredda, I män av den Goda Lagen, och faren över landet, medan det ännu är torrt.'* De Fyra (kumaraerna = planetregeringen) *ha lyftat sin spira. Timmen är slagen, den svarta natten bryter in.*" "De Stora Fyras tjänare" (planetregeringens sändebud) varnade folket, många lydde och gav sig på flykt. "Deras konungar nådde dem i sina vimânaer (cylindriska eller skivformade flygmaskiner) och förde dem till eldens och metallens länder (det vill säga österut och norrut).

Gasexplosioner, översvämningar och jordbävningar förstörde Ruta och Daitya och lämnade endast Poseidonis kvar. Detta var den stora katastrofen av år 75 025 före vår tideräkning.

Vid denna katastrof översvämmades Egypten på nytt, men denna gång endast tillfälligt. Folket försökte rädda sig genom att klättra upp på pyramiderna men gled ned för dessas glatta ytor. Sedan vattnet dragit sig tillbaka, började den tredje gudomliga dynastin, nämnd av den egyptiske historikern Manetho, sitt styre. Under dess första konungar uppfördes templet i

Karnak och många andra av de gamla byggnader som alltjämt står i Egypten. Förutom de två pyramiderna är ingen byggnad i Egypten äldre än c:a 77 000 år.

I samband med katastrofen höjdes Himalaya något och översvämmades landet söder om Indien, det så kallade Gamla Lanka, varom Sydindiana tamiler vet berätta. De talar ännu i dag om de så kallade sangamperioderna och nämner de tre akademier för skön diktkonst, som blomstrade med talrika skalder under var och en av dessa flertusenåriga epoker.

Egypten dränktes, och endast pyramiderna syntes ovan vattnet. Den landtunga, som sträckte sig från Egypten till de nuvarande Marocko och Algeriet, försvann, och endast dessa två länder blev kvar som en ö med Medelhavet i norr och Saharahavet i söder. Gobihavet blev runt och land kastades upp, nu Sibirien, som skilde detta hav från Ishavet. Centralasien höjde sig och de talrika skyfallen skar djupa raviner genom den mjuka jorden.

Ännu en stor flodvåg svepte över Egypten, när Poseidonis gick under år 9564 fvt. Också denna var tillfällig, men den betydde slutet för Egyptens gudomliga dynastier, ty planethierarkin hade i god tid dessförinnan flyttat sina trogna och sina verksamheter till andra länder.

På Poseidonis var befolkningen blandad, och landet var delat mellan två kungariken, det ena i norra och det andra i södra delen av ön, samt en liten republik i väster. Nordriket styrdes av en invigd konung. I söder hade arvriket ersatts av en valmonarki med demokratiska drag. De renrasiga dynastiernas tid var förbi, men det hände fortfarande att kungar av toltekiskt blod steg upp på tronen i nordriket såväl som i sydriket. Nordriket förlorade dock stadigt delar av sitt territorium till sydriket.